

JÁN GÁLIK

ODVRHNUTÍ

BOJUJÚ O MOC AJ O SVOJE ŽIVOTY.
BEZ LÚTOSTI. BEZ PRAVIDIEL.

artis
omnis

ODVRHNUTÍ

Ján Gálik
ODVRHNUTÍ

Vydal Artis Omnis v edícii Margo
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

119. publikácia, prvé vydanie

Redakčná a jazyková úprava: Andrea Harmanová, Peter Obrcian
Sadzba: Jana Kollárová
Tlač: CORETA, a. s., Bytča

© Ján Gálik 2021
Cover © Martina Pilcerová 2021
Slovak Edition © Artis Omnis 2021
ISBN 978-80-8201-102-2
Odporúčaná cena: 13,90 €

JÁN GÁLIK

ODVŔHNUTÍ

BOJUJÚ O MOC AJ O SVOJE ŽIVOTY.
BEZ LÚTOSTI. BEZ PRAVIDIEL.

ZABUDNUTÝ PRIESMYK

Cez hustú fujavicu nebolo vidieť ani na krok, napriek tomu Edwald žmúril do bodajúcich vložiek a snažil sa odhaliť, čo sa za snehovou stenou ukrýva. Zdalo sa mu, že z končín, v ktorých leží Cisárstvo ľudí, sa blíži pohroma.

Ti muži sa zo snehovej víchrice vynorili ako príznaky. Na hrudiach sa im hompálalo čosi červené. Edwaldovi stislo srdce hrôzou. Aj keď sa vartáši na Zabudnutý priesmyk posielali za trest, nik sem nechodil umrieť. Tam dolu, v Kráľovstve, bolo teraz neúprosité leto, no tu, v priesmyku, celý rok vládol mráz a ostrý vietor. Ak na chvíľu utíchli, tak len preto, aby znovu nemilosrdne udreli na neopatrných zblúdencov.

Edwald zažmurkal a zotrel si sneh z mihalníc. Najskôr si myslel, že sa mu zjavili duchovia tých, ktorí tu strážili pred ním, a prišli ho pozdraviť, či nebodaj pozvať na spoločnú stráž. Pri tej predstave ho striaslo ešte viac. Temné siluety nezadržateľne postupovali smerom k nemu. Nie, príznaky to byť nemohli. Títo sa vo fujavici vyzívali a plášte, v ktorých boli zamotaní, plieskali.

Chcel na nich zakričať, aby stáli a povedali mu, čo chcú. Vzápätí si však uvedomil, že kvôli skuvíňaniu vetriska by ho aj tak nepočuli. V duchu zakľal, prečo starosta Dračiniac prestal na vartovku posielat dvoch chlapov. Dôvod, že už tristo rokov Štítmi nikto neprešiel, mu zrazu pripadal nezmyselný.

„Za všetko si môžeš sám,“ vynadal si. V hlave mu skrsla myšlienka, že zoberie nohy na plecía a utečie, ale vedel, že ak aj unikne týmto tu, pred mrazom sa neschová. Jedinou záchranou bol zrub

za ním, lenže nohy ho prestali poslúchať. Od hrôzy sa nedokázal ani pohnúť. Toto bola príliš vysoká daň za krádež štvrtky prasata. Radšej by išiel na polroka do áreštu, než na mesiac sem.

Na čele mĺkveho zástupu kráčal muž v červených čižmách, ale Edwald ho zbadal neskoro. Všimol si iba zablysnutie čepele, ktorú mu cudzinec prudkým pohybom vrazil do brucha. Edwaldovými útrokami sa prehnal mráz, aký nepanoval ani v tomto nehostinnom priesmyku. Šokovaný pozrel do očí svojho vraha. Zračilo sa v nich zadosťučinenie a odhodlanie.

Klesol na kolená a potom sa zrútil na zľadovatenú zem. Bolesť a blížiaci sa smrť mu ochromili myseľ, ale stihol si uvedomiť, že problémom nie sú príznaky. Nikdy neboli. To ľudia, ktorí práve prekročili Štíty, boli nositeľmi skazy. Edwald tesne pred smrťou poznal, že čarodejníci so svojou smiešnou mágiou sú stratení.

Zástup mužov nevšímavo prechádzal okolo mŕtveho strážcu. Jedna mŕtvoľa ich nemohla zastaviť. Čoskoro pribudnú ďalšie, no ani tie ich nezastavia.

MŔTVI DRACI

Lúka bola posiatá dračími mŕtvolami. Slnko sa začínalo predierať pomedzi posledné chumáče hmly a jeho lúče boli prstami, ktoré ukazovali na nehybné telá.

„Len sa pozri, čo si svojim babráctvom spôsobil,“ hovorili. Samozrejme, nemali pravdu, ibaže pán Hubert to vnímal opačne. Hlavu mu naplnili výčitky. Bola to jeho chyba. On mal na starosti rezerváciu a starostlivosť o drakov. Avšak teraz všade naokolo ležali nevládne telá. Samce, samice, mláďatá. Možno iba spia, chlácholila ho nádej, ale on ju sklúčene zahriakol. Draci nikdy nespia, to vieš. Presvedčil si sa o tom najmenej tisíckrát. Jedno oko stále otvorené, vždy na stráž, a ešte aj v polodriemotách sa večne mrvia a rozhliadajú. Nehybnosť znamenala len jediné – smrť. Ležali, akoby ich nejaký obor premiešal v dlani a potom rozhodil po lúke ako hracie kocky. Áno, lenže v tejto hre prišiel o všetko.

Pán Hubert zdedil správcovstvo po svojom otcovi, a aj keď sníval o štúdiu spevu, dedenie rodinných povinností ho neminulo. Otec mu povedal, že spievať si môže na latríne, alebo keď bude kráčať na Dračiu lúku. Potom mu odovzdal červenú knihu zrodu, zelenú knihu života a čiernu knihu smrti. Pán Hubert si v duchu zatrilkoval tú najsmutnejšiu pieseň, akú poznal, a s nevôľou knihy prebral.

Správca nemal na spomienky čas ani náladu. Drakov sa obával odjakživa, ale časom k nim pocítil aspoň obdiv. Zato Randor, jeho pomocník, bol z tých beští úplne nadšený. Veľa toho nenahovoril, ale z očí a zo správania mu bolo možné všetko vyčítať. Teraz stál vedľa pána Huberta a civel pred seba. Nehýbal sa, podobne ako

mŕtve dračie mäso na zemi. Dokonca aj plášť, ten čierny kus odevu, ktorý na ňom vyzeral ako živý, odrazu pôsobil ako zamrznutý.

„Choď za mojou pani a povedz jej, čo sa stalo. Bež do Dračiniac po veliteľa obecnej hliadky. A nezabudni mi priniesť čiernu knihu,“ vyzval ho správca.

Mladík sa ani nepohol. Bol pohrúžený do svojho tichého sveta. Pán Hubert sa rozčúľil. Ako si vôbec nejaký tulák, ktorého sa ujal a dal mu prácu, dovoľuje smútiť viac ako on? Buchol Randora do pleca, a ten sa bleskovo otočil. V očiach mu nebezpečne zaiskrilo. Správca zaraz vytušil, že sa ocitol v ohrození života. Zmocnilo sa ho sklamanie, pretože sa nerozlúčil so svojou manželkou a šiestimi deťmi. Zhrozil sa, že zomrie rukami chlapíka, o ktorom v skutočnosti vôbec nič nevedel.

Lenže ako ten príšerný okamih prišiel, tak aj odišiel. Mladý pomocník zažmurkal a chvíľu vyzeral, akoby sa práve prebral. Úkosom pozrel na svojho pána a to, že ho spoznal, dal najavo plachým úsmevom, ktorý sa k predchádzajúcemu výrazu absolútne nehodil. Hrozba síce v mladíkových očiach číhala naďalej, ale už nebola zameraná na správca. Šesť Hubertiatok dnes o otca nepríde. Aspoň nie vinou tohto čudáka.

„Áno, pane,“ povedal Randor, otočil sa a plášť za ním zavial. Po chvíli zmizol v lese, cez ktorý sa dostane najskôr na správcovu usadlosť, a potom do Dračiniac.

Pán Hubert ešte chvíľu počkal, a keď si bol istý, že je sám, uvoľnil nahromadený smútok. Pred očami sa mu neustále vznášala tvár mŕtveho otca. Jeho hnijúce pery sa šklabali v opovržlivej grimase a hovorili: „Sklamal si ma. Čierna kniha sa má zaplňať pomaly, a ty ju zapíšeš celú naraz!“ Správca dračej rezervácie bezmocne rozhodil rukami a kvíľivo sa rozplakal.

Veliteľovi obecnej stráže, kapitánovi Speicherovi, došiel dych aj slová. Keď sa spolu s dvojčlennou hliadkou po pár hodinách

dovliekol na lúku, pot sa z neho len tak rinul. Pochodový rytmus dávno zrušili a už iba pravidelne kliali. Do kopca, do kopca a znovu do kopca. Kapitán na poslednom úseku vyplýval všetky druhy hrubých slov spolu s ich šťavnatými obmenami.

Speicher bol statný chlap, a aj keď mu ťahalo na päťdesiatku, stále dokázal postaviť mladších do pozoru. Keď však zbadal tú spúšť, zlosť ho okamžite prešla, hoci draci ho zvyčajne nezaujímali. On bol skôr na kone, ženy a víno, v ľubovoľnom poradí.

Dračince mali najväčší príjem práve z návštevníkov ich preslávenej rezervácie, ale veliteľ obecnej stráže doposiaľ videl drakov iba z diaľky. Lietajúce siluety neboli väčšie ako holuby, čo v meste kadili na mačacie hlavy. Zblízka to bolo iné. Lahostajnosť nahradil záujem.

Speicher si zložil červený baret a utrel spotené čelo. Videl, ako k nemu beží správca, ale na poriadny beh mal prikrátke nohy. „Karl, Karl!“ kričal na kapitána a divoko mával rukami. V jednej držal čiernu knihu.

„Čo sa to tu, do všetkých pekiel, stalo, pán Hubert?“ Vo veliteľovom hlase zaznelo ozajstné znepokojenie.

„Sedemdesiattri ich tu je. Trikrát som to spočítal,“ odpovedal správca. Šaty, ráno ešte čisté, mal zababrané od trávy, hliny a krvi.

„Vyzerajú mŕtvo,“ hlesol kapitán. Nestávalo sa mu často, aby nevedel, čo povedať. Pozrel na pána Huberta, ktorému sa v očiach zaleskli slzy.

„Tridsaťpäť samíc, dvadsaťosem samcov a desať mladých. Niektorí ich pobil ako kurčatá a telička nechal napospas osudu.“

Speicher sa zamračil. Povedal *telička*? Šesťdesiatcentové beštie? Je to blázon, pomyslel si. Nahlas sa však opýtal: „Ako skap... umreli?“

Zreničky správcu sa rozšírili znechutením, ale v jeho hlase zavládol pokoj: „Prehliadol som každé telo. Každé jedno. Dotýkal som sa ich šupiniek. Hľadal som príčinu, a aj som ju našiel. Podďte so mnou.“ Hlavou kývol na vojaka, a ten ho poslušne nasledoval.

Zastavili sa pri najbližšom, zlatozelenom drakovi. Na hlave mu vytŕčali dva malé rohy a meral dobrých šesť siah.

„Samička. Dolores. Už nebude mať žiadne dráčatká,“ vzdychol pán Hubert a ukázal rukou na kedysi majestátny hrudník.

Veliteľ pristúpil bližšie a povedal: „Oštep. Trčí z nej. Nie som odborník na zvery, obzvlášť tie šupinaté nemusím. No nemal ju ten pancier ochrániť?“

Správca smutne prikývol. „Mal i nemal. Draci sú živé tvory, takže sú zraniteľné. Nemajú prirodzeného nepriateľa, zato navzájom sa nijako nešetria. Pri milostnom dvorení sú samček a samica vášniví, hoci nezasvätený človek by povedal, že sa vraždia. A to radšej ani nehovorím o párení. Potom tu ešte máme boj o územia, korist' a vodcovstvo v skupine. Oni sa v podstate buď tľú, alebo kopulujú.“

Kapitán sa uškrnul. „Sú ako my. Nepochádzame náhodou z drakov?“

Aj pánovi Hubertovi konečne skrútilo kútiky úst v náznaku úsmevu. „Áno, akurát my sa tľieme o niečo viac. Musím dodať, že niektorí drakovedci pracovali aj s touto teóriou. Zatiaľ sa nepotvrdila, hoci legendy občas vyrukujú s tajomnými bytosťami, ktoré vznikajú spojením ľudí a drakov. Keď sa drak zahľadí do človeka, dokáže zmeniť podobu a spojiť sa s ním. Lenže ak si všimnete rozmery dračích tiel, je to krajne nepravdepodobné.“

„Hej,“ pritakal Speicher, „šukať takúto beštiu, to musí byť výkon. Len na ňu vyliezť...“ Vetu nedokončil, pretože si všimol uhrančivý pohľad správcu. Zrazu v tom malom človeku vzkypelo nebezpečne veľa vzurnosti a jedu. Navyše, kapitán už vo svojom živote videl oveľa menších roztlkať kotrby oveľa väčším, ako bol on sám.

„Hovoríme tu, samozrejme, o kúzlach,“ povedal správca chladno. „Mimochodom, už ste objavili to svoje?“

„Viem zadržať vodu v tele, vďaka čomu sa neopijem príliš rýchlo. No raz som stretol akéhosi nomáda, a ten mi pri pohári vína prezradil, že v suchších oblastiach by som dokázal bez problémov prežiť a že s takouto schopnosťou by som bol niečo ako nižší vládca.“

„Tak vidíte. Mágia je tu. Zvláštna a nepredvídateľná. Nikto zatiaľ schopnosť drakov meniť sa na ľudí nevyvrátil,“ skonštatoval

pán Hubert rázne a dodal: „Avšak, aj keby ňou neoplývali, sú to bezpochyby magické tvory. Oni totiž používajú oheň. Viete?“

Veliteľ sa zmätene poškrabal na hlave. „Sú to predsa draci, nie?“

„Presne!“ skríkol zrazu správca, až kapitánom trhlo. „Sú to draci, preto chrlia oheň a všetko okolo nich horí. Koniec koncov, prispôsobila sa im aj príroda, ktorá dokáže vyprodukovať ohňovzdorné rastliny, napríklad iskričník či uhlíkovec, a takisto stromy, ako tu máte možnosť vidieť tieto mohutné plamenice. A keďže draci plujú oheň hlavne na seba, tiež musia byť ohňovzdorní. To, samozrejme, nejde bez mágie.

Aby ste pochopili, nie je jednoduché odolať ich ohňu. Čo jednoduché! Je to priam nemožné. Neexistuje proti nemu ochrana. Dokonca, ani keby ste sa chceli chrániť v stavbách z plameníc. Oheň by vás síce nezasiahol, ale sálajúca horúčava by sa postarala o to, aby ste sa usmažili ako kačka v trúbe. Profesor Bartinbarin skúmal magické pole objektov a jeho pozornosti neunikla ani dračia oblasť. V okolí drakov a rastlín, ktoré odolávajú ich ohňu, pozoroval mimoriadne magické sféry. Z tejto štúdie som čerpal pri svojom tvrdení, že draci sú tvory mágie. Pamätáte si, ako som hovoril, že nemajú prirodzeného nepriateľa?“

„Tuším ste niečo také spomínali,“ odpovedal Speicher a zrak oboch mužov spočinul na drevci zbrane, ktorej hrot sa strácal v dračom tele.

„Mýlil som sa.“ Tón správcovho hlasu bol znovu plačlivý. „My... My sme nepriateľ všetkých a všetkého. Tam, kde sa končí táto ohavná zbraň, má drak srdce.“

Kapitán sa zamračil. Husté obočie sa mu spojilo nad čelom a črty tváre nadobudli nezmieriteľný výraz. Ten dokázal mnohokrát skrotiť aj horúce alebo pripité hlavy ešte skôr, ako sa dostali k slovu päste. „Tak počkať. Tu mi čosi neseďí. Chcete mi tvrdiť, že niekto prišiel, priniesol si sedemdesiattri oštepov a presne toľkokrát trafil lietajúcich drakov do srdca?“

Pri týchto slovách pánovi Hubertovi ovisli plecía a vyzeral, že sa zrúti. „Nie,“ odvetil potichu. „Neviem, ako sa to stalo, vidím iba

výsledky útoku. Nieкто sedemdesiattrikrát zapichol mojim zvieratkám hrot do hrude, a tým ich zabil. Na zvyšok musíte prísť sám. Ja teraz musím dokončiť výkaz,“ smutne pozrel na čiernu knihu v ruke.

Speicher sa rozhladol vókol seba. Lúka bola rozľahlá a obklopovali ju vysokánske plamenice, ktoré šelestili v miernom vetre, akoby sa tu neodohrala žiadna tragédia. Nad korunami stromov krúžil akýsi čierny vták.

„A čo tamten?“ kývol veliteľ hlavou k Randorovi. „Vyzerá ako poriadny podivín. Nemohol v tom mať prsty?“

Správca sa otočil k mladíkovi, ktorý sa práve zohýbal k telu jedného z drakov a na čosi upieral zrak. Jeho rumenné líca budili zdanie detskej bezstarostnosti, v očiach však chýbal akýkoľvek cit. Pôsobil, akoby hľadel skrz dračie telo niekam dovnútra zeme.

„Je divný, to pripúšťam. Také chlapčisko, ktoré sa bojíte vyobímať, aby sa náhodou nerozplakalo. Zdanie môže klamať, no som presvedčený, že drakom by neublížil. Práve tu som ho pred pár mesiacmi našiel. Špinavého a hladného. Tulák, ktorý zablúdil. Najprv som chcel zabehnúť po vás, aby ste ho odtiaľto odvliekli. Nazdával som sa, že má určite niečo na rováši, a vy by ste sa už oňho postarali.“

Speicher zvrátil obrvy, ale pán Hubert pokračoval: „Viete, vtedy ma zastavila jedna zvláštnosť. Sedel v strede lúky, blázon. Nebadal som na ňom žiadny strach. Spokojne hľadel na oblohu plnú drakov. Keď zleteli na zem, pohybovali sa okolo neho, akoby neexistoval. Ak jeho mágiou nie je neviditeľnosť pred očami drakov, tak potom neviem.“

Správca sa poobzeral a potom stíšil hlas: „Poviem vám tajomstvo, kapitán. Tie beštie mi naháňajú hrôzu. Môj otec, nech mu je zem ľahká, bol nimi posadnutý, ale nikdy sa k nim nepriblížil. Sledoval ich aspoň z úzadia. Ja nedokážem ani to. K lúke sa priblížim, iba keď sú všetky vo vzduchu. Vtedy viem, že mám do tmy čas, aby som si prezrel revír a spočítal prírastky a straty. Červenú a čiernu knihu nosím so sebou, všetko ostatné zapisujem do zelenej knihy doma. No a henten si tam pokojne sedel a čumel na nich, akoby to

bol krdeľ holubov. Usmieval sa. Nie ako človek, skôr ako vlk. Hubu mal vykrivenú a v kútiku úst odhalené očné zuby. Takto sa tvári iba pri drakoch. Na rovinu som mu povedal, že taký pomocník by sa mi hodil. Poskytol som mu prístrešok a jedlo. Súhlasil, prechádzal sa so mnou a rozprával o drakoch. Všetkých spoznal podľa mien. Totiž, my im tu dávame mená. A mláďatá už krstil on. Do zelenej knihy života mi diktoval veci, ktoré som ja neodpozoroval za celé tie roky. Poznal dračie zvyky ako nikto iný a rovnako ich aj miloval. Obzvlášť Lornu. Keď pozoroval ostatných, ceril sa, ale pri pohľade na ňu priam žiaril. Niekedy sa mi zdalo, že je do nej zamilovaný.“

„To myslíte, že s ňou... toto?“ opýtal sa veliteľ a naznačil všeobecne známe gesto súložie.

Pán Hubert mávol rukou. „Nebláznite. Sám vidíte, akí sú veľkí. Navyše, Lorna je poriadne ohnivá, a to myslím aj v dračom slova zmysle. Ešte ju neosedlal žiaden drak. A že to ne jeden skúšal! Aj Veľký Červenák. Ešte raz opakujem – Randor McMeddan by im neskrivil ani vlas na hlave. Keby nejaké mali.“

„Randor McMeddan,“ zopakoval kapitán a prevažoval tie slová na jazyku ako nejaké pokazené jedlo. „To je netradičné meno.“

„Spomínal akýsi ostrov, z ktorého pochádza, ale viac nič. Úprimne, ani ma to nezaujímalo.“

„Lorna tu nie je,“ ozvalo sa za chrptom správcu, až od úľaku nadskočil. Čierna kniha mu spadla na zem a voľnou rukou sa chytil za hrud’.

„Pohybuješ sa ako duch, lenže takto sa naňho zmením akurát tak ja. Nevieš, kto sa o teba postará, keď mi pukne srdce.“

Randor sa pozeral na pána Huberta, akoby hovoril cudzou rečou. Sklonil sa po čiernu knihu a s ospravedlnením mu ju podal.

Správca si knihu zobral a zamával ňou mladíkovi pred tvárou. „Myslíš, že to neviem? Som predsa kniežací správca dračej rezervácie, a tu už mám zapísaných všetkých sedemdesiatich troch, môj milý. Kto iný by to mal vedieť, ak nie ja?“

Chlapec sa zatváril pobavené. Nedával najavo, čo sa odohráva v jeho vnútri. Strapaté vlasy mával na hlave rozhádzané stále rov-

nako. Čierne oči boli ako dva vchody do pekla a spomedzi úzkych bezkrvných pier vychádzali slová iba málokedy. Buclaté ružové líca mali jemnosť dieťaťa, no tá sa nesnúbila s nevlúdnym výrazom zvyšku jeho tváre a pohľadu. Ten mizol iba pri drakoch. Odkedy začal nosiť plášť, akoby sa do seba utiahol ešte hlbšie. Aj teraz mu visel z pliec ako živé stvorenie. Ovíjal svojho majiteľa, aby ho ochránil pred všetkými vrtochmi počasia.

„Ušla,“ povedal Randor a po chvíli dodal: „Nájdem ich.“

Do tváre pána Huberta vstúpila ľútosť. Zbláznil sa, chudák, dalo sa z nej čítať. „Nenájdeš, chlapče. Drakov už neoživí nič. Sú mŕtvi.“

„Nehovorím o drakoch. Nájdem tých, ktorí im to spravili. Zabiem ich,“ zašepkal mladík, no z tónu jeho hlasu mrazilo.

„Čo si to povedal?“ Správcovi sa zježili chlpy na predlaktí. Spomenul si na pocit nebezpečenstva, ktorý sa z mladíka šíril, keď našli mŕtve telá drakov.

„Vzali im vak,“ odvetil Randor, akoby otázku vôbec nezaregistroval.

„Chlapče, vôbec ti nerozumiem. O čom to hovoríš?“ vyzvedal kapitán.

„Prezrel som ich. Drakobijci im rozpitvali hrdlá, aby sa dostali k vakom. Tie im vyrezali a ukradli.“

Speicher znovu spojil obočie a otočil sa na pána Huberta. Ten sa plesol po čele a osvietene zdvihol ukazovák. „Ahá, vaky. Úplne som vám o nich zabudol povedať. Súvisí to s ohňom. Draci si tvoria špeciálne sliny, ktoré si uskladňujú vo vakoch. Tie majú uložené v krku. Sú dva a v každom je iný druh slín. Používajú ich na predtrávenie jedla, ale takisto ich dokážu pod tlakom vyplúvať. V okamihu, keď sa zmiešajú, vytvárajú horľavú zmes. Už som vám spomínal, že sa nedá uhasiť?“

Veliteľ zbledol a v pomykove sa okolo seba obzeral, akoby niečo hľadal. Potom pozrel na Randora. „Takže drakom niekto vyrezal vaky so slinami? To mi chceš povedať?“

Mladík nepatrne prikývol.

„So slinami, ktoré horia, až pokým nezhoria úplne?“

„Na vode i pod ňou. Keď nimi pokropíte skalú, oceľ alebo sklo, prepália to ako papier.“ V Hubertových slovách bolo počuť, že je na svoje encyklopedické znalosti hrdý.

„Budem premýšľať nahlas a opravte ma, ak sa mýlim.“ Kapitán si utrel spotený zátylok a zhlboka sa nadýchol. „Ak niekto zabije sedemdesiattri drakov, asi nebude normálny. Jedného kvôli trofeji alebo potešeniu z čireho pytliactva, to by som ešte zniesol. No sedemdesiattri? SEDEMDESIATTRI?! Obávam sa, že slinami z jedného vaku by ľahli popolom celé Dračince. Je to tak?“ Speicher prepichol pohľadom správcu a zapotácal sa. V ústach pocítil sucho a jazyk mal zrazu akoby z vysušenej hliny. Potreboval sa napiť svojej výbornej ražnej pálenky.

„Tak nejak,“ vysúkal zo seba pán Hubert.

Veliteľ prikývol.

„Myslel som si to. Takže jeden vak zničí Dračince a desať celé kniežatstvo? Načo by komu boli sliny sedemdesiatich troch drakov, ak nie na vyhubenie celého Kráľovstva?“

Správca pokrútil hlavou na znak nesúhlasu. „Uvažujete veľmi dobre, pán kapitán, ale s tými slinami to nebude až také jednoduché. Už som spomínal, že draci majú dva vaky. Každý na jeden druh slín. Samostatne sú neškodné. Nebezpečné sú iba vtedy, keď sa spoja. Narábať s nimi a prepravovať ich sa rovná šialenstvu. Ani netušíte, aké sú nestále. Stačí malá neopatrnosť, prerezanie blany vaku, a horíte ako fakľový sprievod na dračí deň. Nechápem, ako sa im to podarilo. Pochopte, pri tolkom rezaní sa aj skúsenému mäsiarovi ľahko stane, že sa pomýli.“

„Zvládli to, a my žijeme. Lenže problém sa tým nevyriešil. Kto sú? Prečo to urobili? A kde je tá dračia gebuzina?“ Speicher sa poškrabal na líci a potom rezignovane odfúkol. „Tu už nevyriešim nič. Budem sa musieť ohlásiť u richtára a potom aj u kňažnej. Dúfam, že to nezoberú na ľahkú váhu a varujú aj kráľa Bevina. Ja sa zatiaľ poobzerám po tých, ktorí majú na svedomí tento sajrajt.“

„Pán kapitán, toto sa nám podarilo vytiahnuť z tela draka,“

oznamoval pribiehajúci strážnik. V ruke držal kopiju, ktorej hrot bol pokrytý zrazenou krvou a kusmi mäsa.

Veliteľ chytil nástroj do ruky a uznanlivo pokýval hlavou. Poťažkával zbraň a nad niečím dumal. „Už viem, čo mi tu od začiatku neseďí. Je to kopija. Ko-pi-ja! Rozumiete? Tie sa nehádzu. Bodá sa nimi. Ak by chcel niekto bodnúť draka, musel by sa k nemu priblížiť, však?“

„Mágia?“ pokúsil sa uhádnuť pán Hubert.

Speicherovi horeli uši od vzrušenia.

„Takže tu máme nielen hrozbu dračích slín, ale aj niekoho, kto dokázal tie beštie prinútiť, aby pristáli a nechali sa zabíjať ako ovce na bitúnku. No ak by bol niekto schopný preniesť draky z oblohy na zem, načo by sa potom namáhal prebodávaním srdc? Stačilo by im lámať väzy, alebo skrátka upchať nozdry, nech sa zadusia.“

„Sedeli tu, keď ich zabíjali. Pekne v kruhu,“ ozval sa Randor.

Správca na neho zagánil a pozorne sa poobzeral. Až teraz mu to udrelo do očí – nachádzal sa uprostred kruhu dračích tiel. Keď predtým pobehoval od jedného tela k druhému a zapisoval ich do čiernej knihy, vôbec si to neuvedomil.

„Správne, chlapče!“ skríkol kapitán. „No ako je možné, že také divoké tvory tu ľahostajne čakali na smrť?“

V tej chvíli čierny vták, čo krúžil nad nimi, krátko zakrákal. Veliteľ pozrel jeho smerom. „Neboj, o chvíľu sa nažerieš. Budeš môcť hodovať, až z toho praskneš.“

„Nebude, veruže nebude. O to sa postarám,“ prehovoril nový hlas. Patril žene, ktorá práve vychádzala z lesa, obkolesená šiestimi deťmi. Veľké brucho a mohutné prsia sa jej pri chôdzi prevažovali zo strany na stranu. Napriek svojej rozložitosti sa pohybovala prekvapivo rezko a energicky. Na chrbte sa jej hojdal dlhý vrkoč a na krku píšťalka z dračích kostí. Zástup detí, zoradených od najväčšieho po najmenšie, niesol v rukách nože a na chrbtoch smaltované nádoby.

Žena zbadala prvého draka a zastavila sa. Zhlboka dýchala, tvár mala červenú. Bolo vidieť, ako ju ten pohľad zraňoval. A potom

uvidela ďalšieho. A ďalšieho. „Tak je to pravda,“ zašepekala si sama pre seba. Po líkach sa jej kotúľali slzy.

Otočila sa. V tvárach najmladších detí sa zračil nevinný záujem, ale tie staršie si už uvedomovali, aká tragédia sa tu odohrala. Najstarší syn pozrel na matku a v očiach mal výčitku: „Skončili sme. Tu leží naše živobytie. Ako teraz prežijeme?“

Práve to ju nakoplo. Na plač a horekovanie bude ešte času dosť. Nie je na svete preto, aby ju niekto utešoval a staval na nohy. Naopak, to ona bola vždy vodcom. Ona určovala chod rodiny. Ona bola oporou a nezlomným stĺpom, ktorý nezborili žiadne starosti či neprajnosť osudu. Zrútiť sa môže, ale nie pred deťmi. Tie musia za každých okolností vidieť silnú matku. A tak prikázala nohám, aby sa pohli. Po vyčerpávajúcom pochode síce zaprotestovali, ale poslúchli.

Keď pán Hubert zbadal svoju manželku, spadol mu kameň zo srdca. Jeho svet, ponorený do temnoty, presvetlil malý hrejivý lúč. V tej chvíli to preňho znamenalo viac ako dosť.

„Kolko?“ opýtala sa pani Hubertová.

„Sedemdesiattri, láska. Sedemdesiattri.“

„Bohovia.“ To číslo ňou otriaslo. Najradšej by klesla na kolená a srdcervúco sa rozplakala, ale znovu sa prejavila jej húževnatosť. „Budeme potrebovať celý cech dračích mäsiarov. Aj s učeníkmi.“

„Dračí mäsiari. No jasné, teraz si prídu na svoje!“ zahlásil Speicher.

„Kapitán,“ prehovorila k nemu pani správcová, „prepáčte, že som sa vám ani nepozdravila. Ešte stále som v šoku. Je to nesmierne tragédia nielen pre našu rodinu, ale aj pre okolitú prírodu. Jej krehká rovnováha bude narušená, a to nehovorím o finančných stratách pre kniežatstvo. A áno, dračí mäsiari sú naozajstní majstri v tom, čo robia. Tí telo draka rozoberú a všetky jeho časti využijú. Mrchožrúti majú smolu.“

„To je zaujímavé,“ povedal veliteľ napokon, „a nestačia na to obyčajní mäsiari?“

Žena pokrútila hlavou, až sa jej zavlnil vrkoč.

„Draci majú špeciálnu anatómiu, a tá si vyžaduje špeciálne ná-

stroje. Navyše, stále sú tu ich vaky so slinami. Na tie si obyčajní mäsiari netrúfnu.“

Veliteľ sa náhlivo pozrel na správcu. „Hm, veľmi pozoruhodné. Ako je možné, že takých majstrov nemáme v Dračinciach? Teda, aspoň o nich neviem.“

„Do pravidiel cechu nevidím,“ odvetila pani Hubertová a pokračovala: „Ani iné rezervácie nemajú dračích mäsiarov – Šupince či Iskritá. Sídlia vo Veľkých Plazniciach. My im pošleme správu a oni prídu. Z pazúrov vyrábajú šperky, zo zubov amulety. Šupiny spracúvajú na vychýrené brnenia, kosti menia na zbrane alebo sošky. No a dračie mäso ide na dračku.“ Žena sa pri posledných slovách zachichotala. Na moment pripomínala malé dievčatko a pán Hubert k nej zahorel láskou.

„Vy myslíte dračie rezne? Alebo známy guláš z Iskritej?“

Pani správcová, opäť s vážnou tvárou, prikývla. Akoby sa jej hlavy zmocnil niekto cudzí a nútil ju pozeráť sa na dračie telá. Z očí jej vytryskli slzy, ktoré si rýchlym pohybotm utrela.

„A ak vám poviem, že drakom niekto vaky vyrezal?“ opáčil kapitán.

Žena sa zmätene poobzerala. Pohľadom spočinula na manželovi, a ten prikývol. „To nik iný nedokáže. Iba oni,“ hlas jej prešiel do šepotu, akoby nechcela, aby ju počul niekto neželaný.

„Chcete povedať, že niekto z cechu dračích mäsiarov sa podieľal na tomto ohavnom čine?“ Veliteľove slová zneli zrazu ostro a oficiálne.

Tentoraz mala pani Hubertová na tvári výraz absolútneho zdesenia. Doľahla na ňu ťarcha zodpovednosti za niečí život. V duchu videla vojakov, ako behajú po domoch, kričia a za sebou vlečú členov cechu. V strede besnenia stojí Speicher a v ruke zvierá meč, muži kľacia na zemi a ženy nariekajú. *Kde sú tí, ktorí v tom majú prsty?* pýta sa veliteľ a nečaká na odpoveď. Meč dopadne a čisto odtne niečiu hlavu. *My by sme to nikdy neurobili. My draky milujeme,* znie z úst obyvateľov. Čepeľ je však neúprosná a stína ďalšieho nešťastníka. *No určite. Podľa Hubertovej ženy to bol niekto z vás.*

„Áno, kapitán, pri dračích mäsiaroch treba hľadať minimálne toho, kto tým zabijakom poradil, ako vaky vyrezať.“ Správca príbehol na pomoc svojej polovičke a ona naňho vďačne pozrela. V jeho hlase začula odhodlanie.

Veliteľove črty zostávali naďalej tvrdé ako dračie šupiny. Dostal, čo potreboval. Návod, indíciu a prvé stopy.

Nedaleko sa ozvalo kovové búchanie a všetky hlavy sa otočili tým smerom. Čierny vták nad nimi protestne zakrákal. To Randor mlátil hrot kopije o trčiacu skalú. Tmavé chuchvalce krvi, prilepené na kov, odpadávali na zem. Narábala železom s dychberúcou energiou. Odrazu všetci pocítili dôležitosť prítomného okamihu. Bolo v ňom ukryté tajomstvo ich ďalších osudov – v tom kuse železa a rukách čudáckeho mladíka.

Randor sa zohol k úlomku zbrane. Rozotrel ho medzi prstami a pozorne sa naň zadíval. Potom pozrel na ostatných.

„Krvavín,“ skonštatoval a ukázal červené perličky, ktoré mu ostali na prstoch.

Všetci ustrnuli.

Prvý prehovoril pán Hubert: „To je zvláštne. Prečo by tam niekto dával Krvavín?“

„Draky sú predsa jedinečné stvorenia,“ zachrčal Speicher a odpľul si. „Chceli zlomiť ich magickú ochranu.“

„Nie. Celý čas sme sa mýlili,“ upresnil mladík. Bolo bezvetrie, no konce plášťa sa okolo neho opäť hompáľali, akoby boli živé. „Krvavín ničí mágiu, to vie každé decko. Preto ním natreli hroty oštepov. Boli to hlupáci, ktorí o drakoch nič nevedia. Ten nerast im bol zbytočný. Draci by umreli aj tak, lebo ich mágia neposilňuje pancier. Má iný účel.“ Na chvíľu sa odmlčal, no potom pokračoval: „Nepochybujem o tom, že Krvavínom bude potretý každý hrot. Tu nezabíjali čarodeji. Nemohli, pretože aj ich schopnosti by ten kameň načisto otupil.“

Kapitán otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, ale rozmyslel si to. Vtom sa mu na tvári objavilo pochopenie. „Akosi samozrejme sme sa domnievali, že skutok vykonal niekto z nás čarodejníkov, ibaže s Krvavínom by mu bola jeho moc na nič.“

„A kto potom pobil našich drakov?“ opýtala sa pani Hubertová. Na veliteľovi bolo vidieť, že váha s odpoveďou. Akoby čas, ktorý takto získaval, mohol niečo zmeniť.

„Nie je to jasné? Všetko nasvedčuje tomu, že to spravili ľudia.“

Správčova žena zalapala po dychu. „Ľudia? Čo by tu robili? Veď sme ich nevideli stovky rokov. Ako by sa dostali cez Štíty? A prečo by ubližovali našim dráčatkám?“

Speicher mal čo robiť, aby sa nerozsmial. Už vedel, odkiaľ má Hubert to slovo. „Poznáte čarodeja, ktorý by si dovolil zobrať do ruky Krvavín? Boli to ľudia. A prečo to spravili? Zrejme z nenávisti alebo zloby. Vždy nám závideli mágiu a zdá sa, že obdobie mieru je nenávratne preč. Už tu viac nemôžem strácať čas. Je to vážnejšie, ako som si myslel. Ak sú v tom namočení ľudia, musíme konať. Radšej budem za hlupáka šíriaceho poplašné správy, než za toho, kto pre vlastnú spupnosť nezabránil pohrome. Odchádzame!“ Obrátil sa a svižne pochodoval preč, so svojimi vojakmi v päťách.

Hubertovci s Randorom osameli a chvíľu hľadeli na miesto medzi stromami, v ktorom sa stratil veliteľ stráží. Pán Hubert opakovane zažmurkal, akoby dúfal, že sa mu to len sníva. Ešte včera sa svet nachádzal tam kde vždy. V pokojných vodách. Pod korunami plameníc. A dnes? Netušil. Bol priveľmi rozrušený.

Kapitán sa nevracal. Nesmial sa a nekričal: „Ako som vás len dostal! Keby ste sa videli! Tie vaše prekvapené ksichty si zapamätám do konca svojich dní. Že ľudia! Ako ste mohli naletieť na takú hlúposť?“ Hrobové ticho sa snažili prehlušiť iba neúnavné cvrčky, trilukujúca bielobradka a čierny vták nad ich hlavami.

Na správcu doľahla ťažoba. Takže je to pravda, nie sen. Mŕtvi draci, ľudia. Čo komu jeho rodina urobila, že ju postihol takýto osud? Z myšlienok ho vytrhlo hlasité pískanie.

Pani Hubertová si vybrala z úst dračiu písťalku a zatlieskala. Veľké ruky sa ladne zavlnili. Manželovi sa pri pohľade na ňu rozbúchalo srdce. Jej energia mu dodávala odvalu. Spolu všetko zvládnu.

„Musíme byť rýchli a opatrní,“ žena sa pustila do vydávania pokynov. „Vyberte im oči. Tie sa kazia najskôr. A potom labky